

مرکز مجاز امام صادق علیه السلام

سیوطی

جلسه (۱۲۴) ۲۰

استاد: وافی یزدی

موضوع: اضافه

اسماء دائم الاضافه:

۷- «مع»: اسم برای مکان یا زمان اجتماع بوده و معرب است؛ مگر در لغت قبیله ربیعه که عین آن را ساکن کرده‌اند (مبنی بر سکون) که این گونه تلفظ نادر و قلیل است.

نکته ۱:

کسانی که «مع» را مبنی بر سکون می‌دانند، عین آن را در حالت اتصال، فتحه یا کسره می‌دهند.

دلیل فتحه دادن: خفیف بودن.

دلیل کسره دادن: اصل بودن در التقاء ساکنین.

نکته ۲:

«مع» با اینکه دائم الاضافه است، ولی گاهی حال به معنای «جمع» واقع شده و مضاف الیه آن حذف می‌شود و خود «مع» تنوین می‌گیرد: بکت عینی الیسری فلما زجرتها عن الجهل بعد الحلم أسکبتا معاً (حال از الف در «أسکبتا» واقع شده).

۸- «غیر»: اگر مضاف الیه آن حذف شود ولی معنای آن در نیت گوینده باشد، مبنی بر ضم خواهد بود (ولی خود

سیوطی، این مورد را قبول ندارد و «غیر» را در این حالت، مثل حالت‌های دیگر، معرب می‌داند).